

Τὰ ρεβόλβα μου γιομίζω
και τους λαζούς άκουίζω,
κι' εύλαι γιαά σου, λίνε τώρκα,
κουσταβάκινα Θεωώρα.

Τοιαύτα λέγει ροθερά
κι' άλλόκοτα κι' αίακτηρά

ή πρωτοστάτης των θεσμών και Νίστωρ τής Βουλής,
τούτων δ' άκούσας ή δειλός και Χιώτης Φασουλής,
κι' ιδών τον νομοφόρρα μ' αίματωμέναις χείρας
νά πασοκόβη κρίατα σάν βουδιού σιλίτο,
είπε σιγά 'στόν Περικλή: «πολύ δεινόν τό γήρας,
και γάρ ου μόνον έρχεται, καύμναι Περικλίτε.»

Ρίνες του Ναυτικού, που πάνε του κακού.

Ρεμούλα λίν πώς έγινε και μίς 'στό Ναυτικό
και γιαά τής ρίνε ντραβάλα και τόσο ζαρκιό,
κι' έζω και μίσα 'στη Βουλή φωναζούν οι κηρήνες
πώς χάριν τούτων των ρινών θά πείσουν κάτω ρίνες,
και θίλουν σώνει και καλέ έπιτροπιάς να γίνουν
μι τής ρινός την διαρρησι τά των ρινών να κρίνουν.

Κι' ή Φασουλής σάν άκουσε τά λόγια των εκείνα
δέν ειμπορούσε μιά στιγμή τά γίλιξη να κρατήση,
κι' ένίτωσε την καθαρην και κλασικήν του ρίνα
σάν κυνηγού λαγωνικό τής ρίνε να μωρίση.

Κι' έψαξε σάν ρινόρρως δια ρυθμην έρρίων:
εμί τίτοιαις ρίνε — Ρίνα μου,
νά ζήσε, Κατερίνα μου—
ρινίζου ρινοκέρωτες τās ρίνες των 'Ελλήνων.»

"Ερι πάλ' ή Μπουμπουλίνα με λαγουάτα και κλαρίνα.

'Αγαπημένη Βασιλιά και πρώτε μας άρίντη,
ή Μπουμπουλίνα 'στη Βουλή και πάλι περνοδίνει,
κι' ή περίοσις λαός μεγάλο κάνει γλίντι
μι τούτο τό σκυλόφαρε, που τόσα καταπίνει.

Κορώνα μας μονάκριβη, καμαρωμένη πάπια,
πικραπολύ σ' έπικραναν εξύθυμια σκληράδια,
κι' ή των Ναυτικών Νικολός κουβαλάσε κρουτάπια
νά 'δουμι τί 'ξωδιύθηκε 'τό ξυδι και 'τό λάδι,
κι' όλοι του λίνε «Νικολό, χαμηλώσε τ' αυτιά σου,
άκουρα τά κρουτάπια σου, ψεύτικα τά χαρτιά σου.»

"Γόρκα Λερναία 'γίνησε και τούτο τό βακρόι,
άχόρταχη κι' ή πρόμηνη του, άχόρταχη κι' ή πλώρη,
κι' έζω και μίσα 'στη Βουλή που δίνου όλοι πράκο
και σκούζουν 'στην διαπασών πώς έχ' ή φάβα λάκκο,
άλλά κι' ή γλώσσα λύνεται του κηπεσιάν Σκουλούδη
κι' άρχίζει τής θαλαμηγού τό θλιβερό τραγούδι.

Μιά Μπουμπουλίνα φρειάξαμε κι' ήμεις οι φουκαράδες
κι' όλος ή κόσμος χαλάσε πώς 'ρίξαμε παραδες,
και γιαά τά μιλιούνα της μας άλλησες μεράκι,
μά ου, Κορώνα προσφιλή, μην πίνρη χυμπαράκι,
και βίβεται 'στον Ναύσταθμο πολύ συγά να κάνρη,
νά βλίψη την θαλαμηγού και κάπως να ξασκάρη,
πρός δέ των λύγων τās άρας
εις τās 'Αθήνας γυρίσε,
κι' άφου με κίρι πη, και φας
λέγε προς όποιον δέν ψήραε:
«άν δέν βαρρίσαι σφύρισε.»

Κορώνα ροδοκόκκινη και χαμηλοβλεπούσα,
όλοι τό ξέρου πώς έου δέν άγαπας τά λούσα,
και Βουλευται τρισιβαστοι και ρήτορες μεγάλοι
έρνώταξιν μίς 'στο σφο τό κράτους Παρλαμένο
πώς την χρυσή θαλαμηγού σου την 'σακρώσαν άλλοι
γιαά κολακεία τής Αύλης κι' ως είδος κεπλιμένο.

'Αλλ' όσο κι' άν ένίσκηψε 'στό κράτος μας ή ψόρα
μι' ή των Ναυτικών Νικολός αυτό προεδίει τώρα,
που τον ξανάπαν 'στη Βουλή κητρινογουστερίτσα.

Κι' άς μάθη κάθε κουρελις,
όπου 'στό βήμα της Βουλής
στριγγίλις σάν κυράτσα,
πώς των Ρωμηών ή ράτσα
μέ την μεγαλοπρέπια προάριται να δράση,
χωρίς γιαά τόσα λούσα της ή κόσμος να ξεράση.

Κι' άς πείσουν όλ' οι ρήτορες την ψωροκοινωνία
κι' άς είναι κι' ή θαλαμηγός άνάγη μας άπόλυτος,
μήτε θά γίνου κι' οι Ρωμηοί σάν την 'Αδουσινα,
που βασιλεύει Βασιληάς άράτης και Ξυπόλυτος.

Είθε κι' ήγώ, Κορώνα μου, του κράτους ή φάκινα,
όποταν θιάς χάριτι τελειώσ' ή Μπουμπουλίνα,
σ' ένα δελφίνι γρήγορο να μεταμορφωθώ,
κι' όποταν όλη χάρις
πγαλίνης να φρεακάρη,
τό κήτος τό θαλάσσιον να παρακολουθώ,
που καταβρόχθισε παρα κι' άλλοδοπόν κι' ήγώριον
ως τον προφήτην 'Ιωνάν τό κήτος τό πελώριον.

'Αφου δ' ή τώσαν ότιών και προσητών βαρβάτων
γνωρίζου πώς 'στών Ρωμηών την φλεγμένον βάτον
ζείποτι θά βλίπωμεν ειρηνικός άγώνας,
κι' άφου γνωρίζου όλοι
πώς μόνον μι τους συγγενείς και φίλους της Κορώνας
θά πάρομι την Πόλι,
μακάρι, των ψωρο-Ρωμηών γλιόσσα Βασιλεία,
νά κάνουμε θαλαμηγούς και τάλλα μας τά πλοία.

Και τώρ από τον Θρόνον σου τους παλαδούς συγχώρητι,
που την γολή σου 'τάραξαν γιαά τούτο τό βακρόι,
δός συγγώμηνη κι' εις ήμι, Μιγαλειότατέ μου,
που όλομ ραβο σάν κυρά γλωσσού και κουστομπολά,
κι' άν με τους άποπάτους του 'χωράτση ποτέ μου,
όμως έκεί τάνθρώπινα κατασταλάζου όλα.